

- 2) W wypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 6 ust. 2 lit. b) [obecnie art. 26 ust. 1 lit. b)] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie bonu pracownikowi przez pracodawcę na podstawie umowy o pracę należy traktować jako świadczenie usług w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?
- 3) Jeżeli przekazanie bonu nie stanowi odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu art. 2 ust. 1, ani nie należy go traktować jako świadczenia usług w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b), to czy art. 17 ust. 2 (obecnie art. 168) należy interpretować w ten sposób, że pracodawca ma prawo do zwrotu podatku VAT naliczonego przy nabyciu i przekazaniu bonu pracownikowi zgodnie z umową o pracę w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

statków innych niż kutry rybackie oraz łodzie rekreacyjne upoważnione do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów, które winny być przedmiotem inspekcji.

Artykuł 11 ust. 2 lit. c) przewiduje, że jeżeli odpowiednie władze nie są zadowolone z wyników inspekcji, zapewniają, by statek nie opuścił portu aż do chwili odprowadzenia wytworzonych przez statek odpadów i pozostałości ładunku do urządzenia do odbioru odpadów, zgodnie z art. 7 oraz 10.

Republika Estonii wyraziła wolę uzupełnienia estońskiego systemu prawnego w celu dokonania prawidłowej transpozycji tych przepisów dyrektywy. Komisja nie dysponuje informacjami dotyczącymi dokonania takich zmian.

(¹) Dz.U. L 332, s.81

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-46/09)

(2009/C 90/18)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Randvere i K. Simonsson)

Strona pozwana: Republika Estonii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estonii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 11 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (¹), w zakresie w jakim nie dokonała ona prawidłowej transpozycji jej przepisów do prawa krajowego;
- obciążenie Republiki Estonii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 11 ust. 2 lit. a dyrektywy 2000/59 wynika, że Republika Estonii miała obowiązek ustanowienia kryteriów wyboru

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt w dniu 6 lutego 2009 r. – Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera Sverige AB

(Sprawa C-52/09)

(2009/C 90/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Stockholms tingsrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konkurrensverket.

Interwenient popierający stronę skarżącą: Tele2 Sverige Aktiebolag

Strona pozwana: TeliaSonera Sverige AB.

Pytania prejudycjalne

- 1) W jakich okolicznościach może istnieć naruszenie art. 82 WE oparte na różnicy pomiędzy ceną, po jakiej przedsiębiorstwo dominujące zintegrowane pionowo sprzedaje usługi pośrednie ADSL konkurentom a ceną, po jakiej sprzedaje je użytkownikom końcowym?
- 2) Czy celem udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze należy uwzględnić tylko ceny oferowane przez przedsiębiorstwo dominujące użytkownikom końcowym, czy też należy również uwzględnić ceny oferowane przez jego konkurentów na rynku użytkowników końcowych?

- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że przedsiębiorstwo dominujące nie posiada jakiegokolwiek obowiązku ustawowego do dostawy usług pośrednich, lecz postanowiło to czynić z własnej inicjatywy?
- 4) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagany jest skutek antykonkurencyjny, a jeśli tak, to jak należy taki skutek ustalić?
- 5) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie stopień siły rynkowej, z jakiej korzysta przedsiębiorstwo dominujące?
- 6) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagana jest pozycja dominująca zarówno na rynku usług pośrednich jak i na rynku użytkowników końcowych przedsiębiorstwa stosującego taką praktykę?
- 7) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej, towar lub usługa dostarczane przez przedsiębiorstwo dominujące na rynku pośrednim muszą być niezbędne dla konkurentów?
- 8) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że dostawa jest dla nowego klienta?
- 9) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagane jest prawdopodobieństwo w tym zakresie, aby przedsiębiorstwo dominujące było w stanie odzyskać straty, które poniosło?
- 10) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że mamy do czynienia z nową technologią na rynku, wymagającą bardzo wysokich inwestycji, na przykład w odniesieniu do racjonalnych kosztów wejścia na rynek oraz ewentualnej konieczności sprzedaży ze stratą na etapie wchodzenia na rynek?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 lutego 2009 r. – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Loyalty Management UK Limited

(Sprawa C-53/09)

(2009/C 90/20)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Strona pozwana: Loyalty Management UK Limited

Pytania prejudycjalne

„W sytuacji, gdy działalność gospodarcza podatnika (zwanego dalej »promotorem«) polega na prowadzeniu programu lojalnościowego dla klientów (zwanego dalej »programem«) z udziałem wielu podmiotów, w ramach którego promotor zawiera szereg następujących umów:

- i) umowy z różnymi spółkami, określanymi jako »sponsorzy«, zgodnie z którymi sponsorzy przyznają »punkty« klientom sponsorów (zwanymi dalej »uczestnikami programu«), gdy ci nabywają towary lub usługi od sponsorów, a sponsorzy dokonują płatności na rzecz promotora;
- ii) umowy z uczestnikami programu, obejmujące postanowienia, zgodnie z którymi, ilekroć uczestnik programu nabywa towary lub usługi od sponsora, uzyskuje on punkty, które może wymieniać na towary lub usługi; oraz
- iii) umowy z różnymi spółkami (zwanymi dalej »dostawcami«, zgodnie z którymi dostawcy zobowiązują się dostarczać towary lub świadczyć usługi na rzecz uczestników programu po obniżonej cenie albo bezpłatnie w sytuacji, gdy uczestnik wymienia punkty na towar lub usługę, w zamian za co promotor ponosi »opłatę manipulacyjną«, która obliczana jest w stosunku do liczby punktów wymienionych u danego dostawcy w danym okresie.

1) W jaki sposób należy interpretować art. 14, 24 i 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ (poprzednio art. 5, 6 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. ⁽²⁾) w odniesieniu do płatności dokonywanych przez promotora na rzecz dostawców?

2) W szczególności, czy przepisy te powinny być interpretowane w ten sposób, że płatności tego rodzaju dokonywane przez promotora na rzecz dostawców należy traktować jako:

- a) wynagrodzenie jedynie za usługi świadczone przez dostawców na rzecz promotora; albo
- b) wynagrodzenie jedynie za towary dostarczone lub usługi świadczone przez dostawców na rzecz uczestników programu; albo